

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Cob/70/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117218255
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3117218255.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a Mgr. Ivany Šlesarovej v právnej veci žalobcu: REGIONPRESS, s.r.o., so sídlom Pekárska 7489/40A, 917 01 Trnava, IČO: 36 252 417, právne zastúpeného: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovanej: Z.. S. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXXX/X, XXX XX Y., podnikajúcej pod obchodným menom JUDr. Martina Poláčková, s miestom podnikania Smetanova 1655/7, 911 01 Trenčín, IČO: 37 662 139, právne zastúpenej: JUDr. Juraj Klimčo a spol. s.r.o., so sídlom Bobot 176, 913 25 Bobot, IČO: 51 123 592, v spore o zaplatenie 192,25 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 37Cb/228/2017-121 zo dňa 25. septembra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi sa **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 192,25 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 15 % ročne zo sumy 56,60 Eur od 04.02.2015 do zaplatenia, zo sumy 57,60 Eur od 11.02.2015 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodol tak v poradí druhým rozsudkom, keď jeho skorší rozsudok č. k. 37Cb/228/2017-62 zo dňa 12.06.2018, ktorým zamietol žalobu z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej, bol zrušený rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne ako odvolacieho súdu č. k. 8Cob/74/2018-90 zo dňa 30.01.2019 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaného dokazovania a po právnom posúdení veci podľa ustanovení § 261 ods. 1, § 269 ods. 2, § 300, § 301, § 302, § 369 ods. 1, § 369c ods. 1 Obch. zák., § 32 ods. 1 Obč. zák. a § 44 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej ZoKR) dospel súd prvej inštancie k záveru o dôvodnosti žaloby, predmetom ktorej bol nárok žalobcu uplatnený proti žalovanej titulom odplaty za vykonané služby - realizáciu inzercie, fakturovanej faktúrou č. 756150013, splatnou 10.02.2018 v sume 57,60 Eur a faktúrou č. 7561500008, splatnou 03.02.2015 v sume 57,60 Eur, úroku z omeškania a zmluvnej pokuty vo výške 77,05 Eur. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že dňa 15.01.2015 bola uzatvorená rámcová zmluva o inzercii č. 75 115 0009 (ďalej len „Zmluva“), v ktorej ako dodávateľ bol označený žalobca a ako odberateľ bola označená JUDr. Martina Poláčková, Smetanova 1655/7, 911 01 Trenčín, IČO 47 662 139. Predmetnú zmluvu podpísal žalobca ako dodávateľ v zastúpení D. V. a podpísala ju žalovaná, ktorá

k svojmu podpisu pripojila odtlačok pečiatky, na ktorej je uvedené: JUDr. Martina Poláčková, správca, Bratislavská 51/123, 911 05 Trenčín zapísaná v zozname správcov č. 1691, IČO 37 662 139, DIČ 1032472694. V konaní tiež nebolo sporné, že na základe predmetnej Zmluvy žalobca v regionálnych novinách K. v dňoch 16.01.2015 a 23.01.2015 uverejnil inzerát. Za splnenie záväzku žalobca cenu plnenia vyfakturoval faktúrou č. 75 615 0008 zo dňa 20.01.2015 a faktúrou č. 75 615 0013 zo dňa 27.01.2015, ktoré žalovaná neuhradila. Pokiaľ sa žalovaná v konaní bránila nedostatkom svojej pasívnej vecnej legitímácie tvrdením, že pri podpisovaní rámcovej zmluvy o inzercii č. 75 115 0009 zo dňa 15.01.2015 (ďalej len zmluva) konala ako správca konkurznej podstaty úpadcu a zároveň aj ako dražobník v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách, súd prvej inštancie takú obranu žalovanej neakceptoval. Zdôraznil, že v predmetnej zmluve bola ako odberateľ uvedená JUDr. Martina Poláčková, Smetanova 1655/7, 911 01 Trenčín, IČO 47 662 139, t. j. žalovaná. Pokiaľ pri podpise zmluvy bola použitá pečiatka, v ktorej sa pri mene a priezvisku žalovanej, adresy, nachádza aj označenie „správca“ a „zapísaná v zozname správcov č. 1691“, vzhľadom na znenie ustanovenia § 44 ods. 1 ZoKR, v zmysle ktorého v prípade konania správcu v rámci konkurzného konania tento koná v mene a na účet úpadcu, sa prvoinštančný súd stotožnil s argumentáciou žalobcu, že pri nedostatočnej identifikácii, resp. neuvedení úpadcu, nemožno v prípade uzatvorenia predmetnej zmluvy hovoriť o konaní žalovanej ako správkynke konkurznej podstaty. Súd prvej inštancie teda nemal za jednoznačne preukázané, že žalovaná konala ako správca konkurznej podstaty, a to vzhľadom na absenciu označenia úpadcu, v mene a na účet ktorého podľa ZoKR konala. Konštatoval, že neuvedenie tohto údaju v žiadnom prípade nemožno nahrádzať aktivitou druhej strany, ktorá tento nedostatok mala odstrániť vlastnou činnosťou. Pripustenie opaku, t. j. možnosti, že aj v prípade označenia zmluvnej strany len ako správcu, bez ďalších údajov, by druhá zmluvná strana mala skúmať, o akého správcu ide, a v prípade konkurzného správcu zisťovať, v ktorých konkurzných konaniach bol ako správca ustanovený, by nepochybne vytváralo pochybnosti medzi zmluvnými stranami. Tento rozpor v označení zmluvnej strany nebolo možné vyriešiť ani podľa obsahu zverejneného inzerátu, ako uviedla žalovaná, keďže tento je pre určenie účastníkov zmluvy nepodstatný. V prípade pochybností ohľadom konania žalovanej pri uzatváraní zmluvy tak s poukazom na citované ustanovenie § 32 ods. 1 OZ platí nevyvrátiteľná domnienka, že žalovaná konala vo vlastnom mene a musí znášať právne dôsledky z tohto konania. Súd prvej inštancie dospel k záveru o existencii záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovanou na základe zmluvy o inzercii uzatvorenej v zmysle § 269 ods. 2 Obch. zák., podľa ktorej bol žalobca ako dodávateľ povinný poskytnúť žalovanej ako odberateľovi inzerciu a vernostnú zľavu z každej zrealizovanej inzercie v zmysle Zmluvy. Žalovaná ako odberateľ bola v zmysle Zmluvy povinná preinzerovať zmluvne dohodnutý objem inzercie a zároveň riadne a včas uhrádzať žalobcovi za poskytnutú inzerciu príslušnú odplatu. V súlade so Zmluvou žalobca v regionálnych novinách K. v dňoch 16.01.2015 a 23.01.2015 uverejnil inzerát, čím svoj záväzok splnil. Žalovaná však za poskytnutú inzerciu žalobcovi nezaplatila vyfakturovanú odplatu riadne a včas, preto prvoinštančný súd považoval nárok žalobcu za dôvodný. Pre úplnosť uviedol, že argumentáciu žalovanej ohľadom nesprávneho spôsobu vymáhania pohľadávky zo strany žalobcu, keď tento mal postupovať v zmysle ZoKR, s ohľadom na vyššie uvedené závery neakceptoval, nakoľko v uvedenom prípade nejde o záväzok žalovanej ako úpadcu, keďže nie je voči nej vedené žiadne konkurzné konanie, reštrukturalizácia alebo oddĺženie. Ďalej poukázal na to, že súčasťou dohodnutých zmluvných podmienok bola aj dohodnutá zmluvná pokuta. Vychádzajúc z bodu 14 zmluvy konštatoval, že dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 0,07 % denne v obchodno-záväzkovom vzťahu nie je pokutou neprimeranou, pretože v takejto výške sú bežne dojednané zmluvné pokuty a z toho hľadiska nie je možné považovať zmluvnú pokutu v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná preukázateľne porušila svoju platobnú povinnosť, teda žalobca sa oprávnene domáhal zaplata zmluvnej pokuty, aj čo do výšky. Primeranosť súd prvej inštancie posudzoval aj vo vzťahu k peňažnému vyjadreniu hodnoty zabezpečeného záväzku a konštatoval, že po prepočte uplatnenej zmluvnej pokuty za obdobie od 04.02.2015, resp. od 11.02.2015 do dňa podania žaloby, t. j. do 19.09.2017, predstavuje celková výška zmluvnej pokuty sumu 77,05 Eur, čiže nedosahuje ani úroveň zabezpečeného zmluvného záväzku. Pretože žalovaná je v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku, je povinná zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania. Pri stanovení jeho výšky vychádzal súd prvej inštancie zo zmluvne dohodnutých úrokov z omeškania v zmysle bodu 14 zmluvy. Žalovaná sa neuhradením peňažného záväzku v lehote splatnosti dostala do omeškania, preto je v zmysle § 369 ods. 1 ObZ povinná uhradiť úroky z omeškania, a to v dohodnutej výške 15 % ročne od prvého dňa omeškania až do zaplata zmluvnej pokuty. Zároveň priznal žalobcovi v súvislosti s omeškaním žalovanej aj nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 Eur,

a to v zmysle § 369c Obchodného zákonníka v spojení s § 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K aplikácii ust. § 44 ods. 1 ZoKR súdom prvej inštancie žalovaná uviedla, že z logického a gramatického výkladu tohto ustanovenia je zrejmé, že na správcu konkurznej podstaty prechádzajú len tie oprávnenia, ktoré má úpadca a ktoré sa týkajú nakladania s majetkom, ktorý podlieha konkurzu. Predmetom tohto súdneho konania je však zaplatenie sumy za zverejnenie inzerátu, ktorý sa týkal procesu speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu a ktorý realizoval konkurzný správca ako dražobník za primeraného použitia zákona o dobrovoľných dražbách. Zastávala názor, že pre aplikáciu § 44 ods. 1 ZoKR, je potrebné najprv zistiť, či vo všeobecnosti vlastník nehnuteľnosti, ktorá je predmetom dražby, má oprávnenie v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách, zverejniť inzerát o plánovanej dražbe v periodickej tlači. Ak vlastník takéto oprávnenie má, v prípade ak na majetok tohto vlastníka, je vyhlásený konkurz, oprávnenie vlastníka zverejniť inzerát v periodickej tlači, prechádza dňom vyhlásenia konkurzu na súdom ustanoveného správcu konkurznej podstaty. Zo znenia zákona o dobrovoľných dražbách je však zrejmé, že oprávnenie a zároveň povinnosť zverejniť inzerát o dražbe v periodickej tlači má nie vlastník nehnuteľnosti, ale dražobník, pričom dražobníkom môže byť aj správca, ktorý sa rozhodne realizovať dražbu sám (§ 92 ods. 1 písm. e) ZoKR1). Je teda zrejmé, že v danom prípade, ak konkurzný správca pri identifikácii zmluvných strán v zmluve, neoznačil úpadcu, postupoval správne, nakoľko dražobníkom bol konkurzný správca a nie úpadca, ako to tvrdí prvoinštančný súd v odseku 14. odôvodnenia argumentujúc

§ 44 ods. 1 ZoKR. V odseku 14. odôvodnenia súd uvádza, že z textu zmluvy nevyplýva meno úpadcu, v mene ktorého správca konal, a tento nedostatok podľa názoru súdu nie je možné nahrádzať aktivitou druhej strany. Tu je však dôležité podotknúť, že súd neskúmal okolnosti predzmluvných vzťahov, a teda či žalobca nebol vopred informovaný, že ide o majetok, ktorý sa týka konkurzu a že platba za zverejnenie inzerátu bude uspokojená podľa pravidiel ZoKR.

V odseku 16. odôvodnenia súd uvádza, že neprijal argumentáciu ohľadne nesprávnosti spôsobu vymáhania pohľadávky zo strany žalobcu, nakoľko v danom prípade na majetok žalovanej nie je vedené konkurzné a ani reštrukturalizačné konanie. S uvedeným názorom súdu sa však nie je možné stotožniť. Podľa § 87 ZoKR medzi pohľadávky proti podstate sa radia všetky pohľadávky, ktoré sa týkajú nákladov speňažovania majetku. Medzi tieto pohľadávky môžu patriť aj také, ktoré vznikli pri právnych úkonoch, ktoré si objednal správca (napr. vypracovanie zmluvy o predaji podniku advokátom, kúpna zmluva vypracovaná advokátom a pod.), avšak za predpokladu, že sa týkajú speňažovania majetku. Aj napriek tomu, že samotnú objednávku zadáva správca, ZoKR dovoľuje, aby táto pohľadávka bola zaradená do zoznamu pohľadávok proti podstate a uspokojená postupom uvedeným v § 87 ZoKR. Obdobne sa postupuje aj v prípade nákladov napr. za zvolanie schôdze veriteľov, ktorú nezvoláva úpadca, ale správca vo vlastnom mene a všetky náklady s touto schôdzou spojené sú pohľadávkami proti podstate, čo znamená, že ich správca neznáša na vlastné náklady, aj keď schôdzu zvolal vo vlastnom mene. Žalovaná teda uviedla, že na to aby určitý náklad, ktorý sa týka speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu, bol zaradený medzi pohľadávky proti podstate, nemusí výlučne vzniknúť pri oprávnení správcu konať v mene a na účet úpadcu. Ďalej žalovaná zotrvala na argumentoch uvedených vo vyjadrení zo dňa 20.08.2019. Navrhla, aby odvolací súd rozhodol tak, že zmení napadnutý rozsudok tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a uloží žalobcovi povinnosť nahradiť jej trovy konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny, vychádzajúci zo správne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia veci. Poukázal pritom najmä na odseky 14 a 15 napadnutého rozsudku, kde sa súd prvej inštancie podrobne vysporiadal s obranou žalovanej. Uviedol, že žalovaná v odvolaní len opakuje obranu, ktorú už súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako nedôvodnú.

4. Žalovaná k vyjadreniu žalobcu, ktoré jej bolo doručené prostredníctvom právneho zástupcu dňa 12.11.2019, písomne stanovisko nezaujala.

5. Odvolací súd preskúmal vec podľa § 380 CSP v rozsahu podaného odvolania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa

§ 387 ods. 1 CSP, pričom v zmysle ods. 2 citovaného ustanovenia sa stotožnil v celom rozsahu s jeho odôvodnením. O odvolaní žalovanej rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože vo veci nebolo potrebné zopakovať dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem.

6. Z úradnej povinnosti, vychádzajúc z ust. § 380 ods. 2 CSP odvolací súd skúmal, či konanie pred súdom prvej inštancie nebolo zaťažené vadami, ktoré sa týkajú procesných podmienok. Preskúmaním procesného postupu prvoinštančného súdu predchádzajúceho rozhodnutiu vo veci odvolací súd nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 389 ods. 1 písm. a), b) CSP.

7. Preskúmaním napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho odvolací súd dospel k názoru, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu na základe vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver o existencii záväzkového vzťahu zo zmluvy o inzercii uzatvorenej v zmysle § 269 ods. 2 Obch. zák. dňa 15.01.2015 medzi žalobcom a žalovanou ako fyzickou osobou - podnikateľkou, vykonávajúcou podnikateľskú činnosť na základe živnostenského oprávnenia pod IČO: 37 662 139 a o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi za realizáciu inzercie v regionálnom periodiku dohodnutú odplatu vrátane sankcií za omeškanie so splnením tohto záväzku.

8. Skutkové zistenia prvoinštančného súdu majú oporu vo vykonanom dokazovaní, z ktorého nepochybne vyplynulo, že žalovaná uzatvorila zmluvu o inzercii so žalobcom vo vlastnom mene a na vlastný účet, a nie v mene a na účet úpadcu, keďže zo žiadneho z identifikačných údajov zmluvných strán, resp. z údajov o osobe odberateľa nebolo možné vyvodiť, že žalovaná tak učinila v mene a na účet úpadcu a ktorého konkrétneho úpadcu. Súd prvej inštancie správne akcentoval, že pokiaľ v predmetnej zmluve bola ako odberateľ označená žalovaná s uvedením jej mena, priezviska, miesta podnikania totožného s bydliskom a IČO, bez ohľadu na to, že pri podpise zmluvy použila aj pečiatku, na ktorej sa nachádzalo označenie správca a číselný údaj o zápise v zozname správcov, platí, že konala vo vlastnom mene, a to z dôvodu absencie označenia konkrétneho úpadcu, v mene a na účet ktorého v zmysle ust. § 44 ods. 1 ZoKR mala konať. Na účely posúdenia charakteru nároku žalobcu na poskytnutie odplaty za realizáciu inzertnej činnosti bolo potrebné vysporiadať sa s otázkou identifikácie zmluvnej strany, v prospech ktorej žalobca plnenie poskytol. Odvolací súd zhodne s prvoinštančným súdom zastáva názor, že ak žalovaná pri uzatváraní zmluvy neuviedla žiadne údaje o úpadcovi, v mene a na účet ktorého predmetnú zmluvu so žalobcom uzatvárala, s poukazom na ust. § 32 ods. 1 platí, že konala vo vlastnom mene a musí z takého konania znášať právne dôsledky.

9. Pokiaľ žalovaná v odvolaní opätovne argumentovala tým, že pri uzatváraní zmluvy konala nielen ako správca konkurznej podstaty, ale zároveň aj ako dražobník podľa zákona o dobrovoľných dražbách, s touto jej argumentáciou prezentovanou už v konaní na súde prvej inštancie sa vysporiadal prvoinštančný súd v odsekoch 14. a 15. odôvodnenia svojho rozhodnutia, na ktoré odvolací súd odkazuje. Argumentácia žalovanej, podľa ktorej nie všetky záväzky správcu vznikajú výlučne pri jeho oprávnení konať v mene a na účet úpadcu, je v prejednávanej veci nedôvodná, pretože bez označenia úpadcu, v mene a na účet ktorého žalovaná ako správkyňa konala, žalobca opodstatnene vychádzal z toho, že žalovaná sama je jeho zmluvnou stranou, v prospech ktorej poskytol zmluvne dohodnuté plnenie. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že nebolo povinnosťou žalobcu zisťovať, o akého správcu v prípade žalovanej ide, resp. v prípade konkurzného správcu skúmať, v ktorých konkurzných konaniach bola ako správca ustanovená. Odvolací súd vzhľadom na znenie ust. § 40 a § 44 ods. 1 ZoKR zastáva názor, že z konania správcu konkurznej podstaty pri nakladaní s majetkom podliehajúcim konkurzu a pri úkonoch týkajúcich sa takého majetku úpadcu vždy musí byť zrejmé, o ktorého úpadcu ide, teda v mene a na účet ktorého konkrétneho úpadcu správcu koná.

10. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP a odvolací súd sa s jeho odôvodnením stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie zistil skutkový stav veci na základe náležite vykonaného dokazovania a jeho právne posúdenie má oporu v správnej aplikácii právnych predpisov.

11. Odvolací súd z dôvodov vyššie uvedených potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

12. O nároku žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobca, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, má nárok na ich náhradu proti žalovanej v rozsahu 100 %.

13. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).